

Sygn. akt II Cz 380/16

POSTANOWIENIE

K., dnia 4 lipca 2016 r.

Sąd Okręgowy w Kaliszu, II Wydział Cywilny Odwoławczy

w składzie następującym:

Przewodniczący: SSO Henryk Haak

Sędziowie: SSO Wojciech Vogt

SSO Marian Raszewski – spr.

po rozpoznaniu w dniu 4 lipca 2016 r. w Kaliszu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa Z. S., Z. G., M. L., M. K. (1) i E. K.

przeciwko J. K. i M. K. (2)

o przywrócenie posiadania

w przedmiocie zażalenia powodów

na zarządzenie Przewodniczącego Sądu Rejonowego w Kaliszu

z dnia 28 kwietnia 2016 r., sygn. akt I C 821/16

p o s t a n a w i a :

1. uchylić zaskarżone zarządzenie;

2. rozstrzygnięcie o kosztach postępowania zażaleniowego pozostawić Sądowi I instancji.

SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski

Sygn. akt II Cz 380/16

UZASADNIENIE

Zaskarżonym zarządzeniem Przewodniczący Sądu Rejonowego w Kaliszu zwrócił pozew o nakazanie pozwanym przywrócenia powodom posiadania drogi dojazdowej do należących do nich działek o nr (...) położonych przy ul. (...) w K., rozdzielającej nieruchomości powodów od sklepu (...) znajdującego się na działce (...), należącej do pozwanych przy ul. (...) w K., w szczególności by usunęli zainstalowane w styczniu 2016 r. metalowe ograniczniki ruchu kołowego uniemożliwiające dojazd do nieruchomości powodów.

Jako przyczynę zwrotu pozwu wskazano nieuzupełnienie jego braków formalnych poprzez określenie przedmiotu żądania w sposób umożliwiający jego identyfikację (długość, szerokość drogi dojazdowej, numer geodezyjny działki).

W uzasadnieniu Sąd Rejonowy podniósł, że żądanie pozwu jest nieprecyzyjne, niewystarczające do zidentyfikowania jego przedmiotu w sposób umożliwiający rozstrzygnięcie sprawy, a w konsekwencji sformułowanie orzeczenia w sposób pozwalający na jego egzekucję oraz nieprzekraczający granic wyrokowania wskazanych w art. 321 § 1 k.p.c.

Jednocześnie Sąd Rejonowy podkreślił, że określenie pasa gruntu będącego przedmiotem sprawy o naruszenie posiadania nie polega na dokładnym wskazaniu granic, zwłaszcza w przypadku, gdy toczy się postępowanie rozgraniczeniowe i o wznowienie tych granic, ani na dokonywaniu precyzyjnych obmiarów tego pasa gruntu.

Zażalenie na powyższe zarządzenie wnieśli powodowie, zaskarżając je w całości i wnosząc o jego uchylenie oraz o zasądzenie solidarnie od pozwanych na rzecz powodów kosztów postępowania zażaleniowego, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm prawem przepisanych albo o pozostawienie rozstrzygnięcia postępowania zażaleniowego Sądowi I instancji.

Skarżący zarzucili naruszenie prawa procesowego, mające istotny wpływ na wynik sprawy, tj. art. 130 § 1 i § 2 k.p.c., poprzez jego zastosowanie pomimo tego, że pozew zawiera wszystkie niezbędne elementy umożliwiające nadanie sprawie dalszego biegu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Zażalenie zasługuje na uwzględnienie.

Analiza treści pozwu wniesionego w niniejszej sprawie oraz pisma przygotowawczego powodów z dnia 27 kwietnia 2016 r. wskazuje, że przedmiotem żądania jest nakazanie pozwanym przywrócenia powodom posiadania drogi dojazdowej do należących do nich działek o nr (...) położonych przy ul. (...) w K., rozdzielającej nieruchomości powodów od sklepu (...) znajdującego się na działce (...), należącej do pozwanych przy ul. (...) w K., w szczególności by usunęli zainstalowane w styczniu 2016 r. metalowe ograniczniki ruchu kołowego uniemożliwiające dojazd do nieruchomości powodów, tzn. dwie klamry metalowe i jeden metalowy czarno – żółty słupek w kształcie sześcianu posadowione na drodze od strony ul. (...) jak na dołączonym zdjęciu nr 1, oraz cztery słupki czarno – żółte w kształcie sześciąt, posadowione w drodze od strony trafostacji, jak na dołączonym zdjęciu nr 2. Powodowie przedłożyli kserokopię mapy zasadniczej, zgodną z treścią materiału państwowego zasobu geodezyjnego i kartograficznego Prezydenta Miasta K., na którym zaznaczony jest graficzny obraz i wymiary przedmiotu niniejszego sporu. Z twierdzeń powodów wynika, że kwestie granic pomiędzy nieruchomościami pozwanych a nieruchomościami powodów, w tym przede wszystkim granic drogi dojazdowej, są sporne, w konsekwencji czego toczą się obecnie dwa postępowania administracyjne – o wznowienie znaków granicznych oraz o rozgraniczenie nieruchomości.

Analiza treści wezwania skierowanego do pełnomocnika powodów (k. 48) wskazuje, że z zakresu żądanych informacji, do podania których adresat został zobowiązany, nie podano explicite jedynie długości i szerokości drogi dojazdowej, wskazanie bowiem numeru działki geodezyjnej 1/48 z zaznaczeniem, że droga dojazdowa stanowi jej część, nastąpiło już w treści pozwu.

W ocenie Sądu Okręgowego, nieuczynienie zadość temu wezwaniu nie stanowi jednak podstawy do uznania, że zachodzi brak formalny pozwu uniemożliwiający nadanie sprawie biegu, skoro powodowie wyraźnie wskazali, że żądają przywrócenia posiadania całej drogi, z wyraźnym wskazaniem jej położenia, które może zostać udokumentowane i sprecyzowane na podstawie odpowiednich dokumentów. Nadto powodowie wyraźnie wskazali sposób, w jaki realizacja ich roszczenia miałyby nastąpić.

Przeciwko takiej konstatacji nie świadczy fakt, że granice pomiędzy nieruchomościami pozwanych a nieruchomościami powodów, w tym przede wszystkim granice drogi dojazdowej, są sporne, w wyniku czego toczą się obecnie dwa postępowania administracyjne – o wznowienie znaków granicznych oraz rozgraniczenie nieruchomości. Przemawia za tym okoliczność, że w sprawie z powództwa właściciela o wydanie części nieruchomości, czy o zaniechanie naruszeń, a zatem – jak się wydaje – również w sprawie o naruszenie posiadania nieruchomości (czy posiadania służebności), sąd może przeprowadzić rozgraniczenie sąsiadujących nieruchomości, jeżeli ustalenie granic jest przesłanką do rozstrzygnięcia sprawy procesowej; dokonane ustalenia, odnoszące się do przebiegu granicy między nieruchomościami mają wtedy charakter subsydiarny i pomocniczy (por. orzeczenie Sądu Najwyższego z dnia 31

grudnia 1967 r., III CZP 95/67, OSNCP 1968, nr 6, poz. 98; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 15.05.2013 r., III CZ 24/13, Legalis nr 726213).

Reasumując powyższe rozważania, należy przyznać rację skarżącym, że w realiach niniejszej sprawy nie było podstaw do zwrotu pozwu na podstawie art. 130 § 2 k.p.c.

Z uwagi na powyższe, na podstawie art. 386 k.p.c. w zw. z art. 397 § 2 k.p.c. Sąd Okręgowy orzekł, jak w sentencji postanowienia.

O kosztach postępowania orzeczono na podstawie art. 108 k.p.c.

SSO Wojciech Vogt SSO Henryk Haak SSO Marian Raszewski